

Örömből és szeretetből közösségeket építeni Kolozstól Bodrogig

Fiatalokért, idősekért, családokért fáradozik a Sikó lelkész házaspár

A rájuk bízottak vallási vezetésén, lelkigondozásán túl kisebb-nagyobb közösségek szervezéséből is kiveszi részét a Kolozson élő református lelkész házaspár, Sikó Piroska és Csaba: a karácsonyra való készülődésen túl a hétköznapiakban is igyekeznek a körülöttük élők segítségére sietni. A fiatalokkal, házasságokkal, presbitériummal, más felekezetek vezetőivel ápolt kapcsolatuk és hasznos együttgondolkodásuk mellett folyamatosan képezik magukat, időseket és betegeket látogatnak, munkájuk eredményességéért Istennek és embertársaiknak hálásak, és úgy érzik: mindig tovább kell tudniuk lépni, hogy még többet tegyenek egymásért. Míg Piroska a 306 református lelket számláló Kolozson látja el a szószéki szolgálatot, férje, Csaba három település – Kolozskara, Bodrog és Apahida – lelkésze.

FERENCZ ZSOLT

2000-ben, Sikó Csaba kinevezésekor költözött a család Kolozskarára, a férj korábban a kolozsvári Új Remény Alapítványánál dolgozott az egyházkerület megbízottjaként, felesége, Piroska pedig a szamosfalvi gyülekezet segédlelkésze volt. Időközben megszületett első gyermekük, majd nem sokkal később megüresedett a kolozsi lelkészi állás. – Eleinte nem is gondolkodtunk azon, hogy esetleg megpályáznánk. Jól éreztük magunkat Karában, és voltaképpen a kollégák biztattak, hogy próbáljuk meg, hiszen a két település elég közel van egymáshoz, ami lelkész házaspárok számára nagy előny – emlékezik vissza Sikó Piroska. Hozzáfüzi: egyik este, amikor csendben Isten előtt gondolkodott a helyzeten, egyértelmű volt számára, hogy szívesen vállalná a kolozsi szolgálatot. Megpályázta hát az állást, megválasztották a gyülekezet lelkészévé, és – lévén ez a nagyobb gyülekezet – 2001 nyarán Kolozsra költöztek. Bár férjének több kilométert kell megtennie, hogy a karai gyülekezetben, valamint az anyaegyházközséghez tartozó szórványokban – Bodrogban és Apahidán – a szolgálatokat végezze, a család szempontjából is mindenképpen ez tűnt megfelelőbbnek.

Kolozson 306, a karai egyházközségben 87 református

A kezdetben 430 fős kolozsi gyülekezet lélekszáma mára több mint százal csökkent, s az apadás a Sikó Csaba vezette anyaegyházközségben is érezhető: 43 református tartozik a kolozskari gyülekezethez, 35 a bodrogihoz, Apahidán kilenc magyar református tagja van a szórványközösségnek. Példaértékű viszont mindaz, ami az

összetartás, az elhivatottság, az isten- és emberszeretet bizonyítékaként megvalósult ezekben a közösségekben az elmúlt évek folyamán. A javarészt gyergyfalvi reformátusokból szerveződött bodrogi közösség leszármazottai például, megelégedve, hogy a hegyen át Kolozskarára kellett járniuk istentiszteletre, imaház-szerű templomot építettek maguknak a nyolcvanas évek közepén, dacolva az akkori rezsim kemény tiltásaival – időnként a kukoricásba kellett bemenekülniük, büntetések kifizetésére kötelezték őket stb. –, nyilván ez is szerepet játszik abban, hogy az elidősödő gyülekezet tagjai még inkább sajátjuknak érzik az istenházát. A közösséghez való tartozás más formában érvényesül Apahidán, ahol református templom híján házaknál gyűlnek össze istentiszteletre. Sikó Csaba minden hónap utolsó vasárnapján keresi fel a kicsiny közösséget – hordozható orgonával templomi hangulatot varázsolva a többieket befogadó lakásába –, Kolozskarán és Bodrogban minden hétfőn istentiszteletet tart, délelőtt 10 és déli 12 órától.

Igényes gyülekezet a kolozsi

Sikó Piroska egyik korábbi imaheti szolgálatának emlékeit idézi fel: az érdeklődő szempárokat figyelve, a gondosan előkészített műsort és a jó hangulatot tapasztalva úgy érezte, megtiszteltetés lenne számára a kolozsi gyülekezetben szolgálni. – Igényes gyülekezetnek tartom őket: szeretem, ahogyan bekapcsolódnak az istentiszteletbe, s noha az elmúlt időszakban sok templomba járó gyülekezeti tag elhunyt vagy betegeskedni kezdett, még mindig 60–70 körül mozog a vasárnapi istentiszteleten részt vevők száma – magyarázza. Örömmel meséli továbbá, hogy a református fiatalok mellett katolikusok és uni-

táriusok is részt vesznek az ifjak számára szervezett szombat esti együttléteken. – Elérkezett az ideje annak, hogy az igazán lényegeset nézzük egymásban, azt, ami összekapcsol bennünket. Ez nyilván nem jelenti azt, hogy nem erősödnénk meg abban, ami a sajátunk: a konfirmációs előkészítőkön megszilárdítjuk a hitvallásunkat, a gyermekek között viszont nem szabad különbséget tennünk aszerint, hogy mely felekezethez tartoznak – részletezi Sikó Piroska.

A helyi magyar felekezetek között évek óta jó az együttműködés. A kölcsönös imaheti szolgálatok mellett az idén Szócs Csaba plébános kezdeményezésére közösen szerveztek ünnepi programot a kolozsi magyarországi számára március 15-én, augusztus 20-án és október 23-án. Mindhárom – Sikó Piroska református, Gyerő Dávid unitárius lelkész és Szócs Csaba plébános – tömbmagyar vidékről származnak, a széthúzás helyett az együttgondolkodást és az együttműködést tartják célravezetőnek. Tapasztalataik szerint a hívek is örülnek a közöttük kialakult jó viszonyoknak: hogy időnként találkoznak és elbeszélgetnek, megoldást keresve a közösség problémáira. Legközelebb például „hivatalosan” karácsonykor látogatják meg egymást, a hagyományos kántálás alkalmával.

Meghallani az elejtett óhajokat

Év közben is rengeteg tevékenység zajlik Kolozson, az egyházban és azon kívül, amit Sikó Piroska elsősorban a gyülekezet aktív hozzáállásának, lelkiületének tulajdonít. Kitér ugyanakkor a valódi közösségként működő presbitérium áldozatos munkájára: Balogh István gondok, egykori alpolgármester elképzelése nyomán láttak hozzá például a ravatalozó megépítéséhez, amelyvel jócskán sikerült haladniuk az elmúlt időszakban. – A szerepemet voltaképpen abban látom, hogy egyfelől impulzusokat, ötleteket adok, amelyeket később meg tudunk valósítani, másfelől igyekszem meghallani, összefogni azokat a javaslatokat, elejtett mondatokat, óhajokat, amelyek a hívek irányából érkeznek. Így tudunk minden évben valami újat, tartalmat megvalósítani, ami nagyon fontos a közösség számára – mondja Sikó Piroska.

Így jött létre a gyermekek nyári tábora, ahol 35–40 falubeli vett részt, reformátusok, unitáriusok és katolikusok egyaránt. Bekapcsolódnak a pedagógusok és az anyukák is, valamint az önkéntes és a segítő szerep lényegét megértve a fiatalok közül többen is. A fiatalok számára néhány éve a Bulgária-telepi és a mérai gyülekezetek fiataljaival közösen szerveznek táborokat, ahol évente 60–70 fiatal szokott összegyűlni.

Az ünnepek közeledtével igyekeznek ráirányítani az ifjak figyelmét arra, ne csak várják, hanem kapcsolódjanak is be az örömszerzésbe, a körülöttük élő emberek megajándékozásába, elvégre a karácsony az ajándékozás, az öröm és a szeretet megosztásának különleges lehetősége. Korábban, az ificsapat létszámából adódóan sokszor

Különös falvédőt mutatnak Sikóék: 1977-ben a kolozsi gyülekezet minden tagja belevarrta a nevét

hajnalig is eltartott, míg végigkántálták mindenki családját, de olyan is volt, hogy a kolozsvári Aksza Gyermekegthon kis lakóit vagy az idősek otthonában élőket keresték fel, megtapasztalva, hogy mit jelent a családtól távol, részint magányosan ünnepelni a karácsonyt. Idén a marosvásárhelyi börtönbe mennek, ahol újból megbizonyosodhatnak és maguk is bizonyosodhatnak a szeretet erejéről.

– Az előző lelkésztől örököltém azt a szép szokást, hogy karácsonykor megtartjuk az özvegyek napját: előzetesen névre szóló meghívót küldünk özvegy gyülekezeti tagjainknak, és meghívjuk őket a karácsony harmadnapi istentiszteletre – folytatja Sikó Piroska, hozzáfűzve: az istentisztelet után szeretetvendégségre várják a résztvevőket, ahol kellemes hangulatban, a gyülekezeti és nőszövetségi tagok által készített finom sütemények fogyasztása közben meghitt hangulatú közösségben van részük. Múlt hétfőn köszöntötték a 25. és 50. házassági évfordulójukat ünnepelő gyülekezeti tagokat, amelyre szintén külön meghívót küldtek a faluban élő vagy onnan elszármazott pároknak, és jelképes ajándékkal üdvözlötték meg őket az istentisztelet utáni együttléten.

Az idősekre, betegekre az év más időszakában, a sűrű hétköznapiakban is odafigyelnek: a lelkigondozás és a felmerülő nehézségek enyhítéséért tett fáradozásai mellett Piroska a személyes kapcsolat ápolására is nagy hangsúlyt fektet. A hosszú út miatt több beteg kénytelen volt lemondani a templomba járásról, ám ő rendszeresen látogatja őket vasárnap délutánonként, igyekszik minél több családhoz eljutni, az istentisztelet légköréből elvinni valamit azokhoz, akik igénylik. Emellett január–februárban, a családlátogatások rendjén felkeresi az egész gyülekezetet.

Sikó Csaba: „Teendő mindig akad”

Sikó Csaba számára az istentisztelet utáni beszélgetések nyújtanak lehetőséget arra, hogy értesüljön a karaiak és a bodrogiak nehézségeiről, hogy aztán maga is fel tudja keresni a beteg, idős, magára maradt embereket. – Mivel nem vagyok folyamatosan jelen a gyülekezet hétköznapiiban, általában a templomba járó hívektől érdeklődöm és szerzek

tudomást a közösség tagjainak gondjairól. Teendő mindig akad, lévén, hogy elidősödő gyülekezetekről van szó, s így a betegségek is gyakoribbak, továbbá a templom is nagyobb javítás alatt áll – mondja a lelkész. Bár egyre kevesebb gyerek van, aki részt vehet a vallásórás foglalkozásokon és vallási ünnepeken, a visszajelzésekben ítélve érzik ezek fontosságát, s a karácsonyi istentiszteletet is szebbé, bensőségesebbé teheti imájuk, énekük, igényes műsoruk, amellyel az idősebb arcokra is örömet tudnak varázsolni. Elárulja: ilyenkor, ünnepek táján főként arra biztatja az egyedül élő időseket és az özvegyeket, hogy látogassák egymást, beszélgessenek, hiszen amint azt a Példabeszédek könyvében olvashatjuk, „aki más felüdít, maga is felüdül”, és közben szeretetük is gazdagodik.

Érvényes ez a többi gyülekezeti tag esetében is, mint mondja, feltölti a közösséget, ha a hívek időnként bekopognak egymáshoz. – Alkalmanként tetten érem, hogy látogatják egymást, és ennek azért is örülök nagyon, mert a szeretetközösséget, a közösségi törődés tüztét könnyebb így táplálni, folyamatosan, mint a semmiből, a parázsból feléleszteni – fűzi hozzá Sikó Csaba.

Ami a kolozsi gyülekezetet illeti, ez a fajta törődés az ő esetükben nagyon korán elkezdődik: Sikó Piroska és a nőszövetség tagjai már születésük után néhány héttel meglátogatják a kisbabákat, osztozva a szülők örömeiben. A felnőttek érdeklődésére számot tartó bibliaórák, a nőszövetségi rendezvények mellett a lelkész női örméssel mesél a házasság számára szervezett téli és nyári párkapcsolat-fejlesztő táborokról, amit szintén igényelnek a közösség tagjai. – Folyamatosan szükségünk van a kihívásokra, hogy fejlődhesünk. Természetesen hálásnak kell lennünk mindazért, amit eddig kaptunk, de saját magunk képzése, fejlesztése terén nem állhatunk meg, hogy a közösség előrehaladása érdekében a lehető legtöbbet tudjuk tenni. Ha az ember nem törekszik folyamatosan fejlődni, akkor megreked azon a szinten, amelyre eljutott, és fokozatosan visszafelődik – összegzi Sikó Piroska, és hozzáteszi: sok egyéb mellett a nyíregyházi testvérgyülekezettel való tisztevis tartalmaz kapcsolat bizonyítja, hogy a gyülekezet tagjai is hasonlóan gondolkodnak.

Ökumenikus gyermektábor, közös kántálás a faluban, gyermekotthonban és börtönben